

Nagy Anna

A KÚT

Kútba dobni egy követ
hallani a mélység válaszát

*a gyermek belekiáltott
kíváncsiságát a feneketlen elnyelte
s várta a százéves magányát
megkondító újabb hangot
a gyermek játszott
tetszett a fájdalmas visszhang
a titkos a tiltott
a veszélyes kutat leszögezték
nem merítették belőle többé*

hallgatni a mélység válaszát

emlékszem a kútra
a hangomat kolduló torokra
lassan kezdem vágyni
hogy kiáltsak újra újakat
s válaszoljon a magány
értsem a mélység panaszát
s merítsek belőle élő vizet

KÖVEK ALATT

ha a mozdulatlan súly hirtelen megbillen
és ledől a kő alatti világ mennyezete
mezítelenül hagyja saját lenyomatát
a sötéthez szokott férgek
futkosni kezdenek cikk-cakkba
keresik a menekülés útját
a fénytől vakon -
a záró kövek váratlan borulnak
a becsukódó ajtó a lecsukódó szem
az elengedett kéz mozdulatlan súlya
felfedi a rejtett világot

